HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

7 septembrie 2016*

„Acțiune în anulare — Alegerea temeiului juridic — Articolul 43 alineatul (2) TFUE sau articolul 43 alineatul (3) TFUE — Organizarea comună a piețelor produselor agricole — Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 — Articolul 7 — Regulamentul (UE) nr. 1370/2013 — Articolul 2 — Măsuri privind stabilirea prețurilor — Praguri de referință — Prețuri de intervenție”

În cauza C-113/14,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 al doilea paragraf TFUE, introdusă la 10 martie 2014,

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze, de A. Lippstreu și de A. Wiedmann, în calitate de agenți,

reclamantă,

susținută de:

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de M. Holt, de C. Brodie și de J. Kraehling, în calitate de agenți, asistați de A. Bates, barrister,

și

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de J. Škeřík, de J. Vláčil și de D. Hadroušek, în calitate de agenți,

intervenientе,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de L. G. Knudsen, de R. Kaškina și de U. Rösslein, în calitate de agenți,

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de G. Maganza, de J. P. Hix și de S. Barbagallo, în calitate de agenți,

pârâte,

* Limba de procedură: germana.

susținute de:

Comisia Europeană, reprezentată de D. Triantafyllou și de G. von Rintelen, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenientă,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnii F. Biltgen (raportor), A. Borg Barthet și E. Levits și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 februarie 2016,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 aprilie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin intermediul cererii introductive, Republica Federală Germania solicită anularea articolului 7 din Regulamentul (UE) nr.1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului (JO 2013, L 347, p. 671, denumit în continuare „Regulamentul unic OCP”), precum și a articolului 2 din Regulamentul (UE) nr.1370/2013 al Consiliului din 16 decembrie 2013 privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole (JO 2013, L 346, p. 12, denumit în continuare „Regulamentul de stabilire”).

Cadrul juridic

Regulamentul unic OCP

2 Potrivit considerentelor (2), (5), (10), (12) și (14) ale Regulamentului unic OCP:

„(2) Prezentul regulament ar trebui să cuprindă toate elementele fundamentale ale organizării comune a piețelor produselor agricole.

[…]

(5) În temeiul articolului 43 alineatul (3) din TFUE, măsurile privind stabilirea prețurilor, a taxelor, a ajutoarelor și a contingentelor se adoptă de către Consiliu. În scopul clarității, în cazul în care se aplică articolul 43 alineatul (3) din TFUE, prezentul regulament ar trebui să precizeze în mod explicit faptul că măsurile vor fi adoptate de Consiliu având ca temei juridic respectivul articol.

[…]

(10) Pentru a stabiliza pieţele şi a garanta comunităţii agricole un nivel de viaţă decent, a fost elaborat un sistem diferenţiat de sprijinire a pieţelor în funcţie de sectoare şi au fost introduse scheme de sprijin direct, ţinându-se seama, pe de o parte, de necesităţile diferite ale acestor sectoare şi, pe de altă parte, de interdependenţele dintre sectoare. Măsurile menţionate iau forma intervenţiei publice sau a unei plăţi pentru depozitarea privată. Este în continuare necesar să se menţină măsurile de sprijinire a pieţelor, care ar trebui totodată raţionalizate şi simplificate.

[…]

(12) Din motive de claritate şi transparenţă, ar trebui să se prevadă o structură comună pentru dispoziţiile referitoare la intervenţia publică, menţinându-se în acelaşi timp politica urmată în fiecare sector. În acest scop, este necesar să se facă distincţie între pragurile de referinţă şi preţurile de intervenţie, iar acestea din urmă să fie definite. În acest context, este important să se precizeze în special că numai preţurile de intervenţie pentru intervenţia publică corespund preţurilor administrate aplicate menţionate la punctul 8 prima teză din anexa 3 la Acordul OMC privind agricultura (şi anume sprijinirea preţului pieţei). În acest context, ar trebui să se înţeleagă faptul că intervenţia pe piaţă poate lua forma unei intervenţii publice, precum şi alte forme de intervenţie care nu utilizează indicaţii de preţuri stabilite ex ante.

[…]

(14) Preţul de intervenţie publică ar trebui să constituie un preţ fix pentru anumite cantităţi în ceea ce priveşte anumite produse, iar în alte cazuri ar trebui să depindă de ofertare, reflectând practica şi experienţa din cadrul [organizărilor comune ale pieţelor] anterioare.”

3 Articolul 7 din Regulamentul unic OCP, intitulat „Praguri de referinţă”, prevede:

„(1) Se fixează următoarele praguri de referinţă:

(a) pentru sectorul cerealelor, 101,31 [euro]/tonă pentru stadiul de comercializare cu ridicata a mărfurilor livrate la depozite, înainte de descărcare;

(b) pentru orezul nedecorticat, 150 [euro]/tonă pentru calitatea standard astfel cum este definită la punctul A din anexa III, pentru stadiul de comercializare cu ridicata a mărfurilor livrate la depozite, înainte de descărcare;

(c) pentru zahărul de calitate standard, astfel cum este definit la punctul B din anexa III, în privinţa zahărului neambalat, franco fabrică:
(i) zahăr alb: 404,4 [euro]/tonă;
(ii) zahăr brut: 335,2 [euro]/tonă;

(d) pentru sectorul cărnii de vită şi de mânzat, 2 224 [de euro]/tonă pentru carcasele de bovine masculi din clasa de conformaţie/gradul de acoperire cu grăsime R3, astfel cum este prevăzut în grila utilizată în Uniune pentru clasificarea carcaselor de bovine cu vârsta de opt luni sau mai mult, menţionată la punctul A din anexa IV;

(e) pentru sectorul laptelui şi al produselor lactate;
(i) 246,39 [euro] pe 100 kg pentru unt;
(ii) 169,80 [euro]/100 kg pentru lapte praf degresat;

(f) pentru carnea de porc, 1 509,39 [euro]/tonă pentru carcasele de porc de calitate standard, definite în termeni de greutate și conținut de carne macră, astfel cum se stabilește în grila utilizată în Uniune pentru clasificarea carcaselor de porc menționată la punctul B din anexa IV, după cum urmează:
(i) carcasele care cântăresc de la 60 la mai puțin de 120 kg: clasa E;
(ii) carcasele care cântăresc de la 120 la 180 kg: clasa R;

(g) pentru sectorul uleiului de măsline:
(i) 1 779 [de euro]/tonă pentru ulei de măsline extra virgin;
(ii) 1 710 [de euro]/tonă pentru uleiul de măsline virgin;
(iii) 1 524 [de euro]/tonă pentru uleiul de măsline lampant cu două grade de aciditate liberă, această sumă fiind redusă cu 36,70 [euro]/tonă pentru fiecare grad suplimentar de aciditate.

(2) Pragurile de referință prevăzute la alineatul (1) sunt revizuite constant de Comisie, ținând seama de criterii obiective, în special în funcție de evoluția producției, a costurilor de producție, îndeosebi a costurilor factorilor de producție, precum și în funcție de tendințele piețelor. Dacă este cazul, pragurile de referință se actualizează în conformitate cu procedura legislativă ordinară având în vedere evoluțiile producției și ale piețelor.”

4 Articolul 15 din Regulamentul unic OCP, intitulat „Prețul de intervenție publică”, prevede:

„(1) Prețul de intervenție publică înseamnă:

(a) prețul la care produsele sunt achiziționate în cadrul intervenției publice dacă acest lucru se face la preț fix sau

(b) prețul maxim la care produsele eligibile pentru intervenția publică pot fi achiziționate, dacă acest lucru se face prin procedură de atribuire.

(2) Măsurile de stabilire a nivelului prețului de intervenție publică, inclusiv valoarea majorărilor și a reducerilor, se adoptă de către Consiliu în conformitate cu articolul 43 alineatul (3) din TFUE.”

Regulamentul de stabilire

5 Potrivit considerentelor (2) și (3) ale Regulamentului de stabilire:

„(2) Din motive de claritate și transparență, ar trebui să se prevadă o structură comună pentru dispozițiile referitoare la intervenția publică, menținându-se în același timp politica urmată în fiecare sector. În acest scop, este important să se facă distincția între pragurile de referință prevăzute în Regulamentul [unic OCP], pe de o parte, și prețurile de intervenție, pe de altă parte, și să fie definite acestea din urmă. Numai prețurile de intervenție pentru intervenția publică corespund prețurilor administrate aplicate, menționate la punctul 8 prima teză din anexa 3 la Acordul OMC privind agricultura (și anume sprijinirea prețului pieței). În acest context, ar trebui să se înțeleagă faptul că intervenția pe piață poate lua forma unei intervenții publice, precum și a altor forme de intervenție care nu utilizează indicații de prețuri stabilite *ex ante*.

(3) Ar trebui să fie prevăzut nivelul prețului de intervenție publică la care se fac achizițiile la preț fix sau în cadrul unei proceduri de licitație, inclusiv cazurile în care poate fi necesară o ajustare a prețurilor de intervenție publică. În egală măsură, este necesar să fie luate măsuri privind contingentele în vederea desfășurării achizițiilor la preț fix. În ambele cazuri, prețurile și contingentele ar trebui să reflecte practica și experiența dobândită în cadrul organizărilor comune ale piețelor agricole anterioare.”

6 Articolul 1 din Regulamentul de stabilire, care definește domeniul de aplicare al acestui regulament, prevede:

„Prezentul regulament prevede măsuri de stabilire a prețurilor, a taxelor, a ajutoarelor și a contingentelor legate de organizarea comună unică a piețelor agricole instituită prin Regulamentul [unic OCP].”

7 Articolul 2 din Regulamentul de stabilire, intitulat „Prețurile de intervenție publică”, prevede:

„(1) Nivelul prețului de intervenție publică:

(a) pentru grâul comun, grâul dur, orz, porumb, orez nedecorticat și lapte praf degresat este egal cu prețul de referință respectiv stabilit la articolul 7 din Regulamentul [unic OCP] în cazul achiziționării la preț fix și nu depășește pragul de referință respectiv în cazul achiziționării prin procedură de licitație;

(b) pentru unt este egal cu un procent de 90 % din prețul de referință stabilit la articolul 7 din Regulamentul [unic OCP] în cazul achiziționării la preț fix și nu depășește 90 % din pragul de referință respectiv în cazul achiziționării prin licitație;

(c) pentru carnea de vită și mânzat nu depășește nivelul menționat la articolul 13 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul [unic OCP].

(2) Prețurile de intervenție publică pentru grâul comun, grâul dur, orz, porumb și orez nedecorticat menționate la alineatul (1) se ajustează prin aplicarea de majorări sau reduceri prețurilor respective, pe baza principalelor criterii de calitate pentru produse.

(3) Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care se stabilesc majorările sau reducerile prețurilor de intervenție publică ale produselor menționate la alineatul (2) din prezentul articol, în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatul respectiv. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 15 alineatul (2).”

Istoricul cauzei

8 Organizarea comună a piețelor agricole a fost codificată pentru prima dată în mod omogen și global prin Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (JO 2007, L 299, p. 1), adoptat în temeiul articolului 37 CE.

9 Dispozițiile a căror anulare o solicită Republica Federală Germania au fost adoptate în contextul unei reforme a politicii agricole comune (PAC) intervenite după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și a Tratatului FUE.

10 La 12 octombrie 2011, Comisia a prezentat o Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind organizarea comună a piețelor produselor agricole, în aplicarea articolului 43 alineatul (2) TFUE. Articolul 7 din această propunere de regulament unic OCP făcea referire, în această versiune, la stabilirea unor „prețuri de referință”.

11 În aceeași zi, Comisia a prezentat o Propunere de regulament al Consiliului privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole, care se întemeia pe articolul 43 alineatul (3) TFUE.

12 La 13 septembrie 2012, președinția Consiliului Uniunii Europene a comunicat Comitetului special pentru agricultură că, în opinia sa, numai Consiliul era abilitat să stabilească prețul de referință al produselor agricole care pot face obiectul intervențiilor publice, conform articolului 43 alineatul (3) TFUE. Potrivit Consiliului, o largă majoritate a statelor membre împărtășea această apreciere.

13 După discuții îndelungate între Parlament, președinția Consiliului și Comisie, secretariatul general al Consiliului a transmis, la 4 iunie 2013, un raport referitor la starea trialogului informal privind Regulamentul unic OCP dintre Parlament, Consiliu și Comisie. Din acesta reieșea că stabilirea prețurilor de referință constituia un aspect litigios. În cursul negocierilor, Parlamentul a indicat că nu va aproba pachetul de reformă a PAC în lipsa unor reglementări privind prețurile de referință în viitorul Regulament unic OCP.

14 La 25 iunie 2013, președinția Consiliului a transmis un addendum la un document de lucru, care relua punctele cu privire la care existau încă dezacorduri. În „Luarea de poziție privind dispozițiile referitoare la articolul 43 alineatul (3)” [„Positions on Article 43(3) related provisions”] cu privire la Regulamentul unic OCP, aceasta a propus, ca obiectiv de compromis („landing zone”), utilizarea noțiunii „prag de referință”.

15 În cadrul votului privind modificarea orientării generale, care a avut de asemenea loc la 25 iunie 2013, această orientare a fost adoptată cu majoritate. Totuși, Republica Federală Germania și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord s-au abținut.

16 La 25 septembrie 2013, președinția Consiliului a transmis un document de lucru care cuprindea versiunea consolidată integrală a Proiectului de regulament unic OCP. În această versiune, întregul proiect reflecta acordul la care se ajunsese în cadrul trialogurilor interne. Articolul 7 din versiunea consolidată a Proiectului de regulament unic OCP nu mai era intitulat „Prețuri de referință”, ci „Praguri de referință”. Conținutul reglementării rămânea, cu toate acestea, neschimbat.

17 La 13 decembrie 2013, Secretariatul general al Consiliului a transmis delegațiilor o notă potrivit căreia „rezultatul negocierilor privind recurgerea la articolul 43 alineatul (3) TFUE se înscri[a] în cadrul compromisului global cu privire la reforma actuală a PAC și nu aduce[a] cu nimic atingere poziției fiecărei instituții referitoare la domeniul de aplicare al acestei dispoziții, nici oricărei dezvoltări ulterioare în materie și, în special, jurisprudenței ulterioare a Curții de Justiție a Uniunii Europene”.

18 În „Declarația Consiliului privind articolul 43 alineatul (3) [TFUE]” se preciza, cu privire la rezultatele negocierilor referitoare la PAC din cadrul trialogului din iunie 2013, că „Consiliul confirm[a] că decizia sa ca Regulamentul unic OCP să prevadă aspecte care intră sub incidența articolului 43 alineatul (3) TFUE avea drept unic obiectiv, în împrejurările excepționale ale acestui trialog, să permită un compromis”.

19 Republica Federală Germania a declarat că, din diferite motive, nu putea susține unele dintre propunerile de regulamente referitoare la organizarea comună a pieței. Acest stat membru arăta în special că, potrivit articolului 43 alineatul (3) TFUE, Consiliul, la propunerea Comisiei, adoptă măsurile privind stabilirea prețurilor, a taxelor, a ajutoarelor și a contingentelor și că, prin urmare, adoptarea unor astfel de norme este de competența exclusivă a Consiliului. De asemenea potrivit acestui stat membru, nu era acceptabilă înlăturarea acestei norme de repartizare a competențelor între instituțiile Uniunii, prevăzute de tratate.

20 La 16 decembrie 2013, la votul privind adoptarea Regulamentului unic OCP, Republica Federală Germania s-a opus acestei adoptări, iar Regatul Unit s-a abținut. La votul privind adoptarea Regulamentului de stabilire, care a avut loc în aceeași zi, aceste state membre s-au abținut.

Concluziile părților și procedura în fața Curții

21 Republica Federală Germania solicită Curții anularea articolului 7 din Regulamentul unic OCP și a articolului 2 din Regulamentul de stabilire, menținerea efectelor dispozițiilor amintite până la intrarea în vigoare a reglementărilor adoptate pe temeiul juridic adecvat și obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

22 Parlamentul solicită Curții să declare acțiunea inadmisibilă și, în subsidiar, să o respingă ca nefondată. Pe de altă parte, această instituție solicită Curții să oblige Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.

23 Consiliul lasă la aprecierea Curții soluția privind cererile principale ale Republicii Federale Germania și solicită Curții, în cazul în care ar admite aceste cereri, să declare că efectele dispozițiilor atacate trebuie considerate „definitive”, în sensul articolului 264 al doilea paragraf TFUE, până la intrarea în vigoare a dispozițiilor adoptate pe temeiul juridic adecvat și să oblige fiecare parte la suportarea propriilor cheltuielilor de judecată.

24 Prin Decizia președintelui Curții din 22 mai 2014 a fost admisă cererea de intervenție a Comisiei în susținerea concluziilor Parlamentului. Prin Deciziile președintelui Curții din 7 iulie 2014 și din 17 iulie 2014 au fost admise cererile de intervenție a Republicii Cehe și, respectiv, a Regatului Unit în susținerea concluziilor Republicii Federale Germania.

Cu privire la admisibilitate

Argumentele părților

25 Parlamentul și Comisia consideră că cererea de anulare în parte a Regulamentului unic OCP este inadmisibilă pentru motivul că dispoziția a cărei anulare este solicitată nu poate fi separată de celelalte dispoziții ale actului în discuție. Astfel, articolul 7 din Regulamentul unic OCP ar îndeplini mai multe funcții în cadrul acestui regulament, care ar fi strâns legate de celelalte dispoziții ale regulamentului menționat. În plus, acest articol ar corespunde pe deplin obiectivelor Regulamentului unic OCP și ar servi la atingerea acestor obiective. În consecință, substanța regulamentului respectiv ar fi modificată dacă articolul 7 din acesta ar trebui anulat.

26 În schimb, Republica Federală Germania, susținută de Republica Cehă și de Regatul Unit, precum și Consiliul consideră că dispozițiile a căror anulare este solicitată pot fi separate de celelalte dispoziții ale regulamentelor din care fac parte. În susținerea argumentației sale, aceasta arată printre altele că apropierea dintre pragurile de referință și prețurile de intervenție prevăzute în regulamentul de stabilire este mai importantă decât cea care există între pragurile de referință și celelalte dispoziții din Regulamentul unic OCP. În plus, nu ar exista niciun element care să poată demonstra că esența Regulamentului unic OCP, care conține peste două sute de articole, ar fi modificată de anularea articolului 7 din acesta, referitor la pragurile de referință.

Aprecierea Curții

27 În temeiul unei jurisprudențe constante a Curții, anularea în parte a unui act al Uniunii nu este posibilă decât în măsura în care elementele a căror anulare este solicitată pot fi separate de restul actului în discuție. Curtea a statuat în mod repetat că această cerință de separabilitate nu este îndeplinită atunci când anularea în parte a unui act are ca efect modificarea substanței acestuia (Hotărârea din 18 martie 2014, Comisia/Parlamentul și Consiliul, C-427/12, EU:C:2014:170, punctul 16 și jurisprudența citată).

28 În speță, trebuie amintit, pe de o parte, că articolul 7 din Regulamentul unic OCP stabilește pragurile de referință ale diferitor produse agricole în euro și în cenți pe unitatea de greutate a produsului vizat.

29 Pe de altă parte, Regulamentul unic OCP instituie o organizare comună a piețelor pentru toate produsele agricole enumerate în anexa I la tratate și se referă la aspecte diferite cum sunt printre altele intervenția publică pe piețe, ajutorul pentru depozitarea privată, regimurile de ajutor în diferitele sectoare agricole vizate, normele referitoare la comercializarea și la organizarea producătorilor, precum și schimburile cu statele terțe.

30 Or, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 41 din concluzii, aceste diferite aspecte vizate de Regulamentul unic OCP nu au legătură cu pragurile de referință stabilite la articolul 7 din acesta. Numai prețurile de intervenție, a căror definiție este prevăzută în mod cert la articolul 15 din regulamentul respectiv, dar care sunt stabilite în Regulamentul de stabilire, pot fi considerate că au o legătură cu pragurile menționate.

31 Rezultă că articolul 7 din Regulamentul unic OCP se referă la un aspect care poate fi separat de cadrul de reglementare instituit de acesta și, în consecință, eventuala sa anulare nu ar afecta esența regulamentului respectiv.

32 Prin urmare, acțiunea formulată de Republica Federală Germania având ca obiect anularea în parte a Regulamentului unic OCP este admisibilă.

Cu privire la fond

Argumentele părților

33 Republica Federală Germania susține că Parlamentul și Consiliul au adoptat articolul 7 din Regulamentul unic OCP pe un temei juridic eronat. Dispoziția respectivă ar conține „prețuri de referință” care, chiar dacă această denumire a fost înlocuită de expresia „praguri de referință”, constituie o „măsură privind stabilirea prețurilor”. Prin urmare, acest articol ar fi trebuit adoptat în mod obligatoriu în temeiul articolului 43 alineatul (3) TFUE.

34 În susținerea poziției sale, Republica Federală Germania invocă, în primul rând, argumente privind regimul anterior de organizare comună a piețelor agricole, și anume cel care rezultă din Regulamentul nr. 1234/2007, al cărui considerent (16) definea „prețul de referință” ca fiind un preț rezultat dintr-o politică a Consiliului. În acest context, statul membru menționat amintește că Regulamentul nr. 1234/2007 conferea în mod expres Consiliului competența de a modifica prețurile de referință. În plus, vechea organizare comună a piețelor agricole, precum și geneza Regulamentului unic OCP în general și cea a articolului 7 din acesta în special ar demonstra că sistemul măsurilor privind stabilirea prețurilor produselor agricole nu a fost modificat în esență și că „prețurile de referință”, denumite de acum „praguri de referință” continuă să fie folosite drept „plasa de siguranță” a PAC.

35 În al doilea rând, Republica Federală Germania face referire la modul de redactare a articolului 43 alineatul (3) TFUE care nu efectuează, în opinia sa, nicio distincție între prețuri în sens strict sau în sens larg, din moment ce vizează toate „măsurile privind stabilirea prețurilor”. Astfel, toate elementele esențiale ale stabilirii prețurilor ar fi de competența exclusivă a Consiliului. De altfel, ar reieși din cuprinsul punctelor 54 și 59 din Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790), că articolul 43 alineatul (3) TFUE acordă Consiliului competența de a adopta alte acte decât actele de punere în aplicare și că domeniul de aplicare al acestei dispoziții nu se limitează la măsurile privind stabilirea prețurilor. Ar trebui să se concluzioneze, *a fortiori*, că articolul 7 din Regulamentul unic OCP intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții. Astfel, dat fiind că articolul 7 din Regulamentul unic OCP stabilește o unitate monetară exactă pentru

anumite produse agricole și că, ulterior, articolul 2 din Regulamentul de stabilire definește prețul de intervenție ca un anumit procent din „pragul de referință”, articolul 7 din Regulamentul unic OCP ar constitui un element esențial al stabilirii prețurilor.

36 În al treilea rând, în ceea ce privește obiectivele urmărite la articolul 43 alineatul (3) TFUE, Republica Federală Germania susține că reiese din articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul unic OCP că pragurile de referință trebuie actualizate în funcție de evoluția producției și a piețelor. Întrucât autoritatea normativă competentă trebuie să reacționeze în mod rapid, flexibil și eficient la perturbările pieței, această reacție ar fi mult mai rapidă dacă Consiliul ar fi competent deoarece, de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, această instituție nu ar mai fi obligată să consulte Parlamentul.

37 În al patrulea rând, Republica Federală Germania susține că reiese de la punctul 58 din Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790), că articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 43 alineatul (3) TFUE constituie două temeiuri juridice net diferite care se exclud reciproc, fără ca între ele să existe o ierarhie. De altfel, articolul 43 alineatul (3) TFUE ar fi complet golit de sens și și-ar pierde, prin urmare, efectul util dacă articolul 43 alineatul (2) TFUE ar fi reținut drept temei juridic în speță.

38 La obiecția Parlamentului potrivit căreia din articolul 40 alineatul (2) TFUE rezultă că, în exercitarea competențelor sale în temeiul articolului 43 alineatul (2) TFUE, legiuitorul Uniunii este liber să adopte toate măsurile indicate la articolul 40 alineatul (2) TFUE, inclusiv „reglementarea prețurilor”, Republica Federală Germania răspunde că acest argument nu ține seama de existența articolului 43 alineatul (3) TFUE și repune în discuție efectul util al acestei din urmă dispoziții.

39 Având în vedere ansamblul acestor elemente, Republica Federală Germania concluzionează că articolul 43 alineatul (3) TFUE constituie unicul temei juridic valabil pentru adoptarea articolului 7 din Regulamentul unic OCP.

40 Republica Cehă, Regatul Unit și Consiliul reiau argumentația Republicii Federale Germania. În plus, Consiliul susține, cu privire la articolul 294 alineatul (1) TFUE, că tratatele nu sprijină în niciun mod ipoteza potrivit căreia procedura legislativă ordinară ar prevala asupra dispozițiilor care prevăd adoptarea unor acte fără caracter legislativ.

41 Republica Cehă adaugă printre altele că articolul 43 alineatul (3) TFUE constituie o *lex specialis* în raport cu măsurile mai ample prevăzute la articolul 43 alineatul (2) TFUE. Această interpretare nu ar fi, de altfel, infirmată de Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790).

42 În plus, potrivit acestui stat membru, existența a două temeiuri juridice distincte s-ar datora faptului că, la momentul negocierilor Tratatului de instituire a unei Constituții pentru Europa, care au condus la adoptarea Tratatului de la Lisabona, statele membre ar fi urmărit să rămână suverane în ceea ce privește costurile PAC. Tocmai pentru acest motiv articolul 37 CE, care constituia un temei juridic unic, a fost înlocuit de două temeiuri juridice distincte, care urmăresc finalități diferite și au fiecare un domeniu de aplicare specific, astfel cum a constatat Curtea la punctul 57 din Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790).

43 Regatul Unit precizează că reiese din Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790), că articolul 43 alineatul (3) TFUE nu se limitează să confere o competență reziduală sau să acorde Consiliului o delegare de competență, ci atribuie acestei instituții o competență exclusivă pentru adoptarea tuturor măsurilor referitoare la stabilirea prețurilor, în special a celor care implică aprecieri tehnice și științifice. Prin urmare, adoptarea unei dispoziții precum articolul 7 din Regulamentul unic OCP, care stabilește direct prețurile, ar fi *a fortiori* de competența exclusivă a Consiliului.

44 Parlamentul, susținut de Comisie, împărtășește opinia Republicii Federale Germania potrivit căreia articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 43 alineatul (3) TFUE constituie două temeiuri juridice distincte. Aceste două instituții consideră că articolul 43 alineatul (3) TFUE conferă Consiliului doar o competență foarte specifică, cu caracter executiv, de a stabili cuantumurile exacte și finale ale prețurilor. Orice altă măsură în afara acestei activități ar intra în domeniul de aplicare al articolului 43 alineatul (2) TFUE.

45 Potrivit Parlamentului, această interpretare este confirmată de Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790). Astfel, ar reieși din cuprinsul punctului 58 din această hotărâre că toate măsurile necesare pentru a îndeplini obiectivele aferente politicilor comune ale agriculturii și pescuitului ar implica o alegere politică. Prin urmare, adoptarea acestora ar fi rezervată legiuitorului Uniunii.

46 Or, mecanismul de intervenție ar constitui un element esențial pentru atingerea obiectivelor PAC, așa cum sunt enumerate la articolul 39 TFUE, astfel cum ar dovedi împrejurarea că, potrivit articolului 40 alineatul (2) TFUE, legiuitorul Uniunii are competența să adopte reglementări ale prețurilor.

47 Parlamentul deduce că „măsurile” pe care Consiliul le poate adopta în temeiul competenței conferite de articolul 43 alineatul (3) TFUE pot fi calificate drept „acte de punere în aplicare *sui generis*”. Potrivit acestuia, procedura nelegislativă prevăzută la articolul 43 alineatul (3) TFUE trebuie privită ca o excepție de la regula generală prevăzută la articolul 43 alineatul (2) TFUE. Comisia, în schimb, consideră că există un raport ierarhic între articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 43 alineatul (3) TFUE. Aceasta adaugă că legiuitorul Uniunii dispune de o putere de apreciere considerabilă atunci când acordă executivului delegări de competențe și că, în speță, nu ar fi fost săvârșită nicio eroare vădită în exercitarea respectivei puteri de apreciere, chiar dacă articolul 43 alineatul (3) TFUE prevede o delegare explicită de competențe.

48 În ceea ce privește obiectivul și conținutul articolului 7 din Regulamentul unic OCP, Parlamentul arată că acest obiectiv, identic cu cel al Regulamentului unic OCP și, prin urmare, indisociabil de acesta, vizează „institui[rea] unei organizări comune a piețelor pentru produsele agricole”. Potrivit Parlamentului și Comisiei, articolul 7 din Regulamentul unic OCP constituie dispoziția de bază a regimului de intervenție în organizarea comună a pieței. Pragurile de referință ar constitui, în calitate de „plasă de siguranță a PAC”, declanșatoarele mecanismului de intervenție și al altor tipuri de măsuri de susținere a piețelor.

49 Referitor la denumirea „pragurilor de referință” care, atât în Regulamentul nr. 1234/2007, cât și în cadrul negocierilor cu privire la reforma PAC, erau denumite „prețuri de referință”, Parlamentul arată că titlul articolului 7 din Regulamentul unic OCP a fost modificat pentru a răspunde unei cerințe a Consiliului. Pentru Comisie, vechea denumire a „pragurilor de referință” era înșelătoare, întrucât „prețurile de referință” constituiau deja valori-praguri care ghidau stabilirea prețurilor reale și aveau doar o funcție orientativă.

50 În ceea ce privește referirea făcută de Republica Federală Germania la regimul anterior de organizare comună a piețelor, Parlamentul și Comisia consideră că acest stat membru omite faptul că Regulamentul nr. 1234/2007 a fost adoptat pe un alt temei juridic, și anume articolul 37 CE.

51 Cât privește argumentul Republicii Federale Germania potrivit căruia efectul util al articolului 43 alineatul (3) TFUE ar fi compromis în cazul în care articolul 7 din Regulamentul unic OCP s-ar putea întemeia pe articolul 43 alineatul (2) TFUE, Parlamentul consideră că adoptarea Regulamentului de stabilire ca atare este suficientă pentru a demonstra efectul util al articolului 43 alineatul (3) TFUE. De altfel, nici Parlamentul și nici Comisia nu consideră necesară o ajustare rapidă a pragurilor de referință în funcție de evoluția piețelor, care, în opinia Republicii Federale Germania, ar impune o intervenție a

Consiliului. Potrivit Parlamentului, cu toate că articolul 43 alineatul (3) TFUE urmărește să asigure o stabilire rapidă a prețurilor, iar respectiva misiune constituia, la instituirea PAC, o cerință importantă, aceasta și-a pierdut din ce în ce mai mult din importanță și practic a dispărut.

52 În subsidiar, Parlamentul susține că, deși articolul 7 din Regulamentul unic OCP urmărea obiective prevăzute la articolul 43 alineatul (2) TFUE și la articolul 43 alineatul (3) TFUE, dispoziția atacată ar fi în continuare validă dată fiind preponderența obiectivelor prevăzute la articolul 43 alineatul (2) TFUE în cadrul Regulamentului unic OCP.

Aprecierea Curții

53 Prin intermediul unicului motiv invocat, Republica Federală Germania arată că, întrucât au adoptat articolul 7 din Regulamentul unic OCP în temeiul articolului 43 alineatul (2) TFUE, iar nu în temeiul articolului 43 alineatul (3) TFUE, Parlamentul și Consiliul au ales un temei juridic eronat.

54 În această privință, mai întâi, trebuie amintit că, astfel cum reiese din modul de redactare a articolului 43 alineatul (2) TFUE, Parlamentul și Consiliul adoptă, în conformitate cu procedura legislativă ordinară, printre altele, „dispoziții[le] necesare pentru îndeplinirea obiectivelor politicii comune în domeniul agriculturii și pescuitului”, în timp ce, în conformitate cu articolul 43 alineatul (3) TFUE, Consiliul, la propunerea Comisiei, adoptă „măsurile privind stabilirea prețurilor, a taxelor, a ajutoarelor și a contingentelor, precum și privind stabilirea și repartizarea posibilităților de pescuit”.

55 În continuare, trebuie precizat că măsurile care implică o alegere politică rezervată legiuitorului Uniunii din cauza caracterului lor necesar pentru îndeplinirea obiectivelor aferente politicilor comune ale agriculturii și pescuitului trebuie să se întemeieze pe articolul 43 alineatul (2) TFUE. În schimb, adoptarea măsurilor privind stabilirea și repartizarea posibilităților de pescuit, conform articolului 43 alineatul (3) TFUE, nu necesită să se procedeze la o asemenea alegere din moment ce astfel de măsuri au în principal un caracter tehnic și se consideră că sunt luate pentru executarea dispozițiilor adoptate în temeiul articolului 43 alineatul (2) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 noiembrie 2014, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-103/12 și C-165/12, EU:C:2014:2400, punctul 50, precum și Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790, punctele 48 și 50).

56 În această privință, deși articolul 43 alineatul (3) TFUE acordă Consiliului competența de a adopta printre altele acte de punere în aplicare în domeniul vizat, totuși aceste acte nu se confundă pur și simplu cu cele prevăzute la articolul 291 alineatul (2) TFUE (Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790, punctul 54).

57 Rezultă de aici că, contrar celor susținute de Parlament, această dispoziție acordă Consiliului competența de a adopta acte care depășesc ceea ce poate fi considerat drept un „act de punere în aplicare”.

58 Pe de altă parte, articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 43 alineatul (3) TFUE urmăresc finalități diferite și au, fiecare, un domeniu de aplicare specific, astfel încât pot fi utilizate separat pentru a constitui temeiul adoptării unor măsuri determinate din cadrul PAC, fiind de la sine înțeles că, atunci când adoptă acte în temeiul articolului 43 alineatul (3) TFUE, Consiliul trebuie să acționeze cu respectarea limitelor competențelor sale, precum și, dacă este cazul, a cadrului juridic stabilit deja în aplicarea articolului 43 alineatul (2) TFUE (a se vedea în ceea ce privește politica comună în domeniul pescuitului, aplicabilă *mutatis mutandis* la PAC, Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790, punctul 58).

59 Trebuie să se arate în această privință că, contrar celor arătate de Comisie, nu se poate susține în mod valabil că Curtea ar fi recunoscut existența unei ierarhii între cele două dispoziții în discuție. Astfel, utilizarea de către Curte a termenilor „dacă este cazul” permite să se deducă faptul că Consiliul poate face uz de competențele care îi sunt recunoscute la articolul 43 alineatul (3) TFUE, chiar dacă legiuitorul Uniunii nu a stabilit încă un cadru juridic în exercitarea competențelor care îi sunt recunoscute la articolul 43 alineatul (2) TFUE.

60 În plus, reiese din jurisprudența Curții că domeniul de aplicare al articolului 43 alineatul (3) TFUE este susceptibil să acopere măsuri care nu se limitează la stabilirea și la repartizarea posibilităților de pescuit, atât timp cât aceste măsuri nu implică o alegere politică rezervată legiuitorului Uniunii din cauza caracterului lor necesar pentru îndeplinirea obiectivelor aferente politicilor comune ale agriculturii și pescuitului (Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790, punctul 59).

61 În sfârșit, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special scopul și conținutul actului (Hotărârea din 23 octombrie 2007, Comisia/Consiliul, Parlamentul/Consiliul, C-440/05, EU:C:2007:625, punctul 61, și Hotărârea din 26 noiembrie 2014, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-103/12 și C-165/12, EU:C:2014:2400, punctul 51).

62 În lumina acestor considerații este necesar să se verifice aspectul dacă Parlamentul și Consiliul erau îndreptățite să rețină articolul 43 alineatul (2) TFUE ca temei juridic pentru adoptarea articolului 7 din Regulamentul unic OCP.

63 În ceea ce privește obiectivul urmărit la articolul 7 din Regulamentul unic OCP, trebuie să se constate că reiese în mod cert, pe de o parte, din considerentul (10) al acestui regulament că, pentru a stabiliza piețele și a garanta comunității agricole un nivel de viață decent, a fost introdus un sistem de sprijin direct și că măsurile adoptate în cadrul acestui sistem pot lua forma unei intervenții publice, precum și, pe de altă parte, din considerentul (12) al regulamentului menționat că este necesar să se facă distincție între pragurile de referință și prețurile de intervenție.

64 Totuși, aceste două elemente, în lipsa oricărei alte precizări din partea legiuitorului Uniunii, în special la articolul 7 din Regulamentul unic OCP, cu privire la pretinsa importanță a alegerilor politice efectuate la adoptarea acestor praguri, nu sunt de natură să stabilească la un standard juridic corespunzător existența unei asemenea importanțe.

65 Această constatare este confirmată de împrejurarea că, având în vedere modul de redactare a articolului 2 din Regulamentul de stabilire, pragurile de referință servesc în exclusivitate drept elemente de bază pentru stabilirea prețurilor de intervenție pentru produsele în discuție.

66 De altfel, așa cum a arătat avocatul general la punctul 83 din concluzii, considerentele (16) și (28) ale Regulamentului nr. 1234/2007 descriu, în mod abstract, raportul existent între prețurile de referință, denumite de acum „praguri de referință”, și prețurile de intervenție și permit să se considere că primele constituie elemente necesare pentru calcularea celor din urmă. Din moment ce, în conformitate cu considerentul (12) al Regulamentului unic OCP, legiuitorul Uniunii intenționa să mențină politica de intervenție urmată în fiecare sector, trebuie să se concluzioneze că raportul existent între pragurile de referință și prețurile de intervenție nu a fost afectat de adoptarea Regulamentului unic OCP.

67 În ceea ce privește conținutul articolului 7 din Regulamentul unic OCP, trebuie amintit că alineatul (1) al acestui articol stabilește, pentru produsele pe care le vizează, valori monetare pe unitatea de greutate. Or, simpla împrejurare că legiuitorul Uniunii a decis să utilizeze termenul „praguri”, în loc de termenul

„prețuri” utilizat anterior, nu poate contrazice faptul că aceste valori constituie prețuri. De altfel, așa cum reiese din articolul 7 alineatul (2) din acest regulament, pragurile în discuție sunt stabilite printre altele în funcție de „costurile” factorilor de producție.

68 Trebuie să se adauge că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 65 din prezenta hotărâre, modul de redactare a articolului 7 din Regulamentul unic OCP nu permite nici să se identifice obiectivele urmărite de pragurile de referință pe care le prevede, nici să se determine dacă adoptarea acestui articol de către legiuitorul Uniunii a implicat o alegere politică rezervată acestuia din urmă ca urmare a caracterului său necesar pentru îndeplinirea obiectivelor PAC.

69 În plus, trebuie să se arate că nici articolul 7 din Regulamentul unic OCP și nici vreo altă dispoziție din acest regulament nu conțin o definiție a noțiunii „prag de referință”. Or, lipsa unei astfel de definiții din regulamentul menționat, în condițiile în care noțiunea „preț de intervenție” este definită la articolul 15 din același regulament, este de natură să infirme argumentul Parlamentului potrivit căruia determinarea pragurilor de referință implică alegeri politice rezervate legiuitorului.

70 În această privință, trebuie adăugat că reiese din articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul unic OCP că pragurile de referință trebuie revizuite ținând seama de factori obiectivi precum evoluția producției, costurile de producție și tendințele pieței.

71 Or, astfel cum susțin Republica Federală Germania, Republica Cehă, Regatul Unit și Consiliul, o asemenea revizuire necesită efectuarea unor aprecieri preponderent tehnice și științifice și, prin urmare, trebuie să se distingă de măsurile care implică decizii politice care, potrivit jurisprudenței Curții, sunt rezervate legiuitorului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 noiembrie 2014, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-103/12 și C-165/12, EU:C:2014:2400, punctul 50). Or, aprecierea unor elemente preponderent tehnice în vederea adoptării unor măsuri privind stabilirea prețurilor este o prerogativă pe care articolul 43 alineatul (3) TFUE o rezervă Consiliului.

72 În măsura în care nu există niciun alt element în Regulamentul unic OCP care să permită să se stabilească în mod valabil o distincție între revizuirea pragurilor în discuție și prima stabilire a acestora și având în vedere împrejurarea, arătată la punctul 66 din prezenta hotărâre, potrivit căreia prețurile de intervenție provin din pragurile de referință, este necesar să se concluzioneze că stabilirea pragurilor menționate constituie o măsură privind stabilirea prețurilor. În consecință, articolul 7 din Regulamentul unic OCP ar fi trebuit adoptat în temeiul articolului 43 alineatul (3) TFUE.

73 Această concluzie nu este infirmată de argumentul Parlamentului potrivit căruia articolul 7 din Regulamentul unic OCP urmărește obiective vizate atât la articolul 43 alineatul (2) TFUE, cât și la articolul 43 alineatul (3) TFUE așa încât, având în vedere preponderența obiectivelor vizate la articolul 43 alineatul (2) TFUE, articolul 7 din acest regulament nu ar trebui anulat.

74 Astfel, pe de o parte, după cum reiese din cuprinsul punctului 31 din prezenta hotărâre, articolul 7 din Regulamentul unic OCP poate fi în mod clar separat de celelalte dispoziții ale acestui regulament. Pe de altă parte, așa cum a statuat Curtea la punctul 58 din Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul (C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790), articolul 43 alineatul (2) TFUE și articolul 43 alineatul (3) TFUE urmăresc finalități diferite și au, fiecare, un domeniu de aplicare specific. În consecință, așa cum Consiliul trebuie să respecte limitele competențelor sale atunci când adoptă măsuri în temeiul articolului 43 alineatul (3) TFUE, legiuitorul Uniunii este ținut să respecte limitele competențelor care îi sunt atribuite atunci când adoptă măsuri în temeiul articolului 43 alineatul (2) TFUE.

75 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie admis motivul unic invocat de Republica Federală Germania.

76 În consecință, articolul 7 din Regulamentul unic OCP trebuie anulat.

77 Având în vedere împrejurarea că articolul 2 din Regulamentul de stabilire se referă în mod explicit, pentru stabilirea prețurilor de intervenție, la pragurile de referință stabilite la articolul 7 din Regulamentul unic OCP, anularea acestui din urmă articol golește de conținut menționatul articol 2.

78 Prin urmare, având în vedere legăturile indisociabile care există între articolul 7 din Regulamentul unic OCP și articolul 2 din Regulamentul de stabilire, este necesară și anularea acestui articol.

Cu privire la cererea de menținere a efectelor dispozițiilor atacate

79 Republica Federală Germania, în scopul protejării unor interese superioare și în special pentru motive referitoare la protecția încrederii legitime a fermierilor, precum și la securitatea juridică, solicită Curții, în conformitate cu articolul 264 al doilea paragraf TFUE, menținerea efectelor dispozițiilor atacate până la intrarea în vigoare a noilor dispoziții adoptate pe un temei juridic adecvat. Comisia susține această argumentație cu titlu subsidiar.

80 Potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Curtea poate să indice, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele unui act anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile.

81 În această privință, reiese din jurisprudența Curții că, având în vedere motive referitoare la securitatea juridică, efectele unui astfel de act pot fi menținute printre altele în cazul în care efectele imediate ale anulării sale ar avea consecințe negative grave pentru persoanele în cauză, iar legalitatea actului atacat este contestată nu din cauza finalității sau a conținutului său, ci din motive privind necompetența autorului acestuia sau încălcarea unor norme fundamentale de procedură. Aceste motive includ în special eroarea săvârșită în ceea ce privește temeiul juridic al actului contestat (Hotărârea din 1 decembrie 2015, Parlamentul și Comisia/Consiliul, C-124/13 și C-125/13, EU:C:2015:790, punctul 86).

82 În speță, trebuie să se arate că, în conformitate cu articolul 232 din Regulamentul unic OCP, acesta din urmă, inclusiv articolul 7, a intrat în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care a avut loc la 20 decembrie 2013, și se aplică de la 1 ianuarie 2014.

83 Or, în măsura în care dispozițiile în discuție stabilesc prețurile la care trebuie efectuată intervenția publică, iar aceasta din urmă vizează garantarea stabilității piețelor și asigurarea unui nivel de viață decent comunității agricole, anularea lor cu efect imediat ar putea să determine consecințe grave pentru persoanele interesate.

84 În aceste condiții, există motive importante de securitate juridică care justifică admiterea de către Curte a cererii de a menține efectele articolului 7 din Regulamentul unic OCP și ale articolului 2 din Regulamentul de stabilire. Pe de altă parte, trebuie arătat că Republica Federală Germania nu a contestat legalitatea articolului 7 din Regulamentul unic OCP din cauza finalității sau a conținutului său, astfel încât nu există, în această privință, vreun obstacol care ar putea împiedica Curtea să dispună o asemenea menținere a efectelor acestor articole.

85 În consecință, trebuie să fie menținute efectele articolului 7 din Regulamentul unic OCP și ale articolului 2 din Regulamentul de stabilire până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, care nu poate depăși cinci luni începând de la data pronunțării prezentei hotărâri, a unei noi reglementări adoptate pe temeiul juridic adecvat, și anume articolul 43 alineatul (3) TFUE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

86 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica Federală Germania a solicitat obligarea Parlamentului și a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar prezenta acțiune a fost declarată fondată, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată. Conform articolului 140 alineatul (1) din același regulament, Republica Cehă și Regatul Unit, precum și Comisia, care au intervenit în prezentul litigiu, suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

1) **Anulează articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 1308/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de instituire a unei organizări comune a piețelor produselor agricole și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 922/72, (CEE) nr. 234/79, (CE) nr. 1037/2001 și (CE) nr. 1234/2007 ale Consiliului.**

2) **Anulează articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 1370/2013 al Consiliului din 16 decembrie 2013 privind măsuri pentru stabilirea anumitor ajutoare și restituții în legătură cu organizarea comună a piețelor produselor agricole.**

3) **Efectele articolului 7 din Regulamentul nr. 1308/2013 și ale articolului 2 din Regulamentul nr. 1370/2013 sunt menținute până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, care nu poate depăși cinci luni începând de la data pronunțării prezentei hotărâri, a unei noi reglementări adoptate pe temeiul juridic adecvat, și anume articolul 43 alineatul (3) TFUE.**

4) **Obligă Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.**

5) **Republica Cehă și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături